

Klein: Jeg skal tillade mig at anbefale det ærede Thing at lade dette Lovforslag gaae til anden Behandling. Det er ganske vist, at de Retsforhold, hvori Grundeiere, hvis Jord stode til Stranden, til Fjorde, Vigge eller andre offentlige Bunde, kunne komme, i flere Henseender kunne trænge til nærmere Bestemmelser ad Lovgivningens Vel. Der er opstaaet, og der vil ganske vist i Fremtiden opstaae flere tvivlsomme Spørgsmaal i den Retning, navnlig angaaende Grændsen imellem den private og den offentlige Eiendom, og imellem flere Private indbyrdes. Det Lovforslag, som nu foreligger det ærede Thing, omfatter ikke Sagen i sin Heelhed; men jeg anseer det rigtigt, at de private Forslagsstillere ikke have taget sig for at medtage denne hele meget omfattende og vanskelige Sag. Jeg troer ikke, at det er en Anse, man kan gjøre, mod Forslaget, at det kun angaaer et enkelt Punkt, hvortil der især har vist sig praktisk Trang paa sine Steder, og det forekommer mig, at hvad Forslagsstillerne have anført til Forsvar herfor er begrundet. Det har imidlertid fra Først af staaet saaledes ogsaa for mig, at man kunde ønske, at de Foranstaltninger, der maatte blive at træffe, skulde have en mere almindelig Charakter end tilfattet, at det ikke blot blev Stranden udenfor en enkelt Grundejer, hvorom der blev Spørgsmaal at frede, men større Strækninger, og jeg har ogsaa tænkt mig, at det var hensigtsmæssigt, at den øverste Regeringsbestyrelse fik Haand med i Sagen. Muligt at da de Foranstaltninger, der er Spørgsmaal om at træffe, kunne blive — om jeg saa maa sige — mere localiserede. Det er jo Noget, der kan blive Gjenstand for nærmere Overveielse, naar Sagen kommer videre. Under Forudsætning af, at dette vil ske, skal jeg alt nu gjøre opmærksom paa enkelte Punkter ved Lovforslagets Affattelse. Saaledes skal jeg gjentage, hvad jeg før antydede, at naar man vil give et Lovforslag af lignende Indhold, som det foreliggende, burde man medtage — foruden Strand — Fjorde og Vigge, i det Hele alle offentlige Bunde. Men navnlig naar man gjør det, opstaaer det Spørgsmaal, om ikke Indholdet af Loven burde udvides til at omhandle Andet end netop Vorttagelsen af Steen, Leer, Sand,

Grus og deslige. Der er ved flere Fjorde her i Landet opstaaet Spørgsmaal om Retten til at benytte den Opvært, som fremkommer i Nærheden af det faste Land. Saadanne Spørgsmaal ere flere Gange forekomne ved Domstolene, men jeg troer, at det vil være hensigtsmæssigt, om man fik Lovbestemmelser derom. Det kunde ogsaa være et Spørgsmaal, om man ikke skulde foruden Lovudkastets Forbud mod Vorttagelsen af Steen, Sand og deslige fra Stranden, see til i den eventuelle Lov at faae Bestemmelser, hvorved det blev muligt at forebygge, at der foretoges Anlæg i Stranden udenfor privat Mand's Grund, der i mange Henseender kunne være til Ulempe for den Mand, hvis Grund støder til Stranden. Fremdeles troer jeg, at man maatte see at give nærmere Bestemmelser om, at det Samthkke, der forudsættes som nødvendigt til de omhandlede Forbud, ogsaa let kunde tages tilbage, naar de naturlige Forhold, der havde hjemlet et saadant Forbud, forandrede. Dette er isørigt Noget, der staaer i naturlig Forbindelse med Spørgsmaalet om Forandringer i Henseende til Bestemmelserne for, at, og Bestemmelserne om, hvorledes Private kunne faae saadanne Forholdsregler functionerede. Naar det i Slutningen af § 1 hedder: „Samthkket og Forbuddet har Eieren at foranstalte bekjendgjort ved Thinglæsning og Indrykkelse i den til offentlige Bekjendgjørelser paa ethvert Sted autoriserede Tidende“, skal jeg bemærke, at udenfor Kjøbenhavn, hvor det altsaa skulde indføres i den Berlingste Tidende og den locale Avis, vilde Indrykkelse i denne alene formentligt være tilstrækkelig. Det forekommer mig endelig, at naar man overhovedet vil gaae ind paa at gjøre det muligt for private Grundeiere at sikke sig imod, at deres Eiendomme forulempes derved, at der i Stranden umiddelbart udfor deres Grunde foretages forskjelliges Handlinger, der kunde øve skadelig Indflydelse paa deres Eiendomme, vil det være rigtigt, at det ikke fremtraadte som et Forbud, udgaaet fra dem, idet det maa erkjendes, at der her tales om Disposition over Noget, som ikke er deres Eiendom, men hvorover det Offentlige har Berettigelse til at disponere. Det forekommer mig derfor naturligt, at saadanne For-